DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 11 lipca 1951 **Nr 15** Poz. 48-53

TREŚĆ:

48

OKÓLNIKI

z dnia 5 czerwca 1951 r.

w sprawie kwalifikacji podatkowej zasiłków pieniężnych wypłacanych zawodnikom sportowym kadry reprezentacyjnej. Nr PM. 7754/3/51.

Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że zasiłki pieniężne wypłacane od dnia 1 listopada 1950 r. na podstawie instrukcji Centralnej Rady Związków Zawodowych zawodnikom sportowym zaliczonym do kadry reprezentacyjnej poszczególnych dyscyplin sportu nie podlegają przepisom ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 41) stanowią natomiast przychód w rozumieniu przepisów dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 450).

Zasiłki te, jako przeznaczone z założenia swego na popieranie kultury fizycznej i wypłacane z funduszów publicznych są jednak wolne od podatku dochodowego na podstawie art. 11 ust. 1 pkt 3) powołanego dekretu.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

49

OKÓLNIK

z dnia 11 czerwca 1951 r.

w sprawie wstrzymania wykupu zastrzeżonych obligacyj P.P.O.K. 1946 r. Nr BP/D. 639/6/51.

Ministerstwo Finansów zarządza wstrzymanie wykupu zastrzeżonych obligacyj PPOK. 1946 r., wylosowanych do umorzenia w VII-ym losowaniu na dzień 15 października 1949 r.

Emisja C Seria 28774 Nr Nr 1—50, odcinki I—IV.

Zastrzeżenie zostało zgłoszone przez Powszechną Spółdzielnię Spożywców w Łodzi ul. Piotrkowska 31.

W przypadku zgłoszenia tych obligacji do wykupu placówka wykupu:

1) zatrzyma obligacje przy jednoczesnym spisaniu odpowiedniego protokółu,

2) zawiadomi Ministerstwo Finansów z równoczesnym załączeniem protokółu.

p. o. Wicedyrektor Departamentu W. Drabarek

50

OKÓLNIK

z dnia 14 czerwca 1951 r.

w sprawie kwalifikacji obowiązku podatkowego rzemieślników, podlegających opodatkowaniu w formie ryczałtu, w przypadku zmiany charakteru miejscowości, w której wykonywane jest rzemiosło. Nr PM. 11462/3/51.

Przepisy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 stycznia 1951 r. w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od drobnych rzemieślników (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 42) uzależniają zarówno prawa do opłacania wymienionych podatków w formie ryczałtu jak i wysokość stawek od rodzaju miejscowości, w której wykonywane jest rzemiosło oraz od liczby jej mieszkańców.

W wyniku zmian w podziale administracyjnym Państwa zachodzą w ciągu roku zmiany zarówno co do charakteru poszczególnych miejscowości, które jeśli chodzi o gminy wiejskie, przez przyłączenie do miast stają się częścią składową tych miast, jak i co do liczby mieszkańców.

W związku z nasuwającymi się na tym tle wątpliwościami co do kwalifikacji obowiązku podatkowego rzemieślników podlegających zryczałtowanemu opodatkowaniu, Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że z uwagi na przepis § 3 ust. 2 cyt. rozporządzenia w myśl którego liczbę mieszkańcow przyjmuje się według stanu na dzień 31 grudnia 1950 r., zachodzące w ciągu 1951 r. zmiany co do liczby mieszkańców i charakteru poszczególnych miejscowości pozostają bez wpływu na wysokość ustalonych w oparciu o stan z 31 grudnia 1950 r. stawek zryczałtowanego podatku, ani też nie powodują wyłączenia rzemieślnika z grupy opłacających zryczałtowany podatek, jeżeli dana miejscowość skutkiem zmian w podziale administracyjnym nabrała obecnie charakteru miejscowości, w której ze względu na liczbę mieszkańców prawo opłacania zryczałtowanego podatku bądź w ogóle bądź dla danego rodzaju rzemiosła nie przysługuje.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

51

OKÓLNIK

z dnia 14 czerwca 1951 r.

w sprawie ustalania nadwyżki spólników spółek z ograniczoną odpowiedzialnością w przypadku likwidacji spółki. Nr PM. 10956/3/51.

W związku z nasuwającymi się wątpliwościami, co do ustalania nadwyżek spólników spółek z ograniczoną odpowiedzialnością w przypadku likwidacji spółki, Ministerstwo Finansów wyjaśnia co następuje:

Z zestawienia przepisów § 20 rozp. pod. doch., w myśl których nadwyżką z udziału w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością są pożytki faktycznie uzyskane z tytułu udziału, z przepisami kodeksu handlowego traktującymi o likwidacji spółek z ograniczoną odpowiedzialnością w szczególności art. 275, który stanowi, że majątek pozostały po zaspokojeniu wierzycieli dzieli się między spólników w stosunku do ich udziałów względnie w inny sposób wskazany w umowie, wynika, że za pożytki, o których mowa w § 20 rozp. wyk. pod. doch. w przypadku likwidacji spółki uważać należy również wartość przypadającego z podziału na spólnika majątku spółki po potrąceniu od niej wartości udziału.

Ponieważ w skład majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wchodzą również wniesione przez nią wkłady oszczędnościowe, które w myśl art. 21 ust. 2 uchwały z dnia 30 stycznia 1948 r. o obowiązku społecznego oszczędzania (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 74) z późn. zmianami w przypadku likwidacji spółki podlegają zarachowaniu na dobro spólników, poszczególne części tego wkładu zarachowane na dobro spólników stanowią u tych

spólników pożytki faktycznie otrzymane z tytułu udziału i na równi z wartością pozostałego podlegającego podziałowi majątku stanowią nadwyżkę z udziału w spółce podlegającą opodatkowaniu podatkiem dochodowym w okresie, w którym podział majątku oraz zarachowanie wkładów zostało dokonane.

Wynikające z przepisów powołanej ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. ograniczenie możliwości dysponowania przez spólników podzielonym i zarachowanym na ich dobro wkładem nie ma wpływu na jego kwalifikacje prawno-podatkową w zakresie podatku dochodowego.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

52

OKÓLNIK

z dnia 16 czerwca 1951 r.

w sprawie udokumentowania w nieuspołecznionych przedsiębiorstwach gastronomicznych obrotów, podlegających opodatkowaniu według stawki 1%. Nr PM. 12751/1/51.

Przepis § 27 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o podatku obrotowym, którego tekst zostanie w najbliższym czasie ogłoszony w Dzienniku Ustaw R. P. obniża do 1% stawkę podatku obrotowego przewidzianą w art. 13 ust. 1 pkt 4) co do obrotów osiągniętych ze sprzedaży obiadów popularnych, domowych i klubowych pod warunkiem odrębnego wykazania tych obrotów (zakupów) prawidłowo prowadzonymi księgami (handlowymi, podatkowymi).

W związku z powyższym Ministerstwo Finansów, działając w porozumieniu z Ministerstwem Handlu Wewnętrznego, wyjaśnia co następuje:

I.

Ministerstwo Handlu Wewnętrznego zarządzeniami z dnia 9. XII. 1950 r. L. dz. Ż: IV—A—132 oraz z nia 15. XII. 1950 r. L. dz. Ż—IV—A—139 ustanowiło jako obowiązkowe wydawanie w przedsiębiorstwach gastronomicznych następujących obiadów:

1) popularnych o zestawie surowcowym w wartości zakupu złotych 1,95 i cenie sprzedażnej zł 2,40 za jeden obiad,

2) domowych o zestawie surowcowym w wartości zakupu zł 2,40 i cenie sprzedażnej zł 3 za jeden obiad,

3) klubowych o zestawie surowcowym w wartości zakupu zł 3 i cenie sprzedażnej zł 4,50 za jeden obiad.

Obowiązek wydawania przez przedsiębiorstwa gastronomiczne obiadów popularnych, domowych i klubowych od dnia 15 maja 1951 r. ciąży — w zależności od terytorialnych potrzeb konsumentów — na wszystkich lub niektórych restauracjach I, II i III kategorii oraz jadłodajniach II i III kategorii. Jednakże do dnia 15 maja 1951 r. — poza restauracjami i jadłodajniami — wydawały obiady popularne, domowe i klubowe również niektóre bary i paszteciarnie, których wykaz ustalą organa finansowe w porozumieniu z wydziałami (referatami) handlu prezydiów wojewódzkich, powiatowych, miejskich rad narodowych.

II.

Począwszy od dnia 1 lipca 1951 r. Ministerstwo Finansów uznaje, jako wystarczające udokumentowanie obrotów osiągniętych ze sprzedaży obiadów (cz. I ust. 1), — według niżej podanych zasad.

1. Księgi podatkowe Nr 1.

1) Obroty osiągnięte ze sprzedaży obiadów dokumentuje się dziennym rejestrem obrotów, którego wzór podany jest w załączniku Nr 1.

2) W rejestrze obrotów powinny być uwidaczniane: numery pozycyj, biegnące nieprzerywanie przez cały miesiąc, ilości obiadów we właściwych rubrykach oznaczających symbole literowe rodzaju obiadów (P—obiad popularny, D—obiad domowy i K—obiad klubowy) oraz ceny sprzedażne obiadów. Np.: „2P—4,80" (co oznacza 2 obiady popularne za zł 4,80), „1 D—3,—") co oznacza 1 obiad domowy za zł 3,—), „3 K—13,50" (co oznacza 3 obiady klubowe za zł 13,50).

3) Zapisy do rejestru obrotów dokonywuje się w chwili, kiedy odnośna transakcja sprzedaży ma miejsce.

4) W księdze podatkowej Nr 1 uwidacznia się w końcu każdego dnia w rubrykach wartościowych 8 i 24 — ogólną sumę osiągniętych obrotów ze sprzedaży obiadów, spisaną z rejestru obrotów.

2. Księgi podatkowe szczególnego typu Nr 10.

1) Obroty osiągnięte ze sprzedaży obiadów dokumentuje się dziennymi rejestrami obrotów (załącznik Nr 1) według zasad przyjętych dla podatników prowadzących księgi podatkowe Nr 1 (pkt 1) — 3) ust. 1 niniejszej części okólnika).

2) W rubrykach 29 i 30 (wolnych) „księgi zakupu dla przedsiębiorstw gastronomicznych" (wzór Nr 1) gastr.) powinny być uwidaczniane bieżąco, w miarę dokonywanych zakupów—ilość, rodzaj i wartość zakupu surowców, przydzielonych na wniosek sekcji gastronomicznej wojewódzkiego (powiatowego, miejskiego) związku zrzeszeń prywatnego handlu i usług przez wydział (oddział, referat) handlu prezydium wojewódzkiej (powiatowej, miejskiej) rady narodowej, a przeznaczonych do przyrządzania obiadów. Księgowanie ilości, rodzaju i wartości zakupu tych surowców nie może być powtarzane w rubrykach 17—28.

3) W rubryce 36 (uwagi) powyższej księgi uwidacznia się w końcu każdego dnia ogólną sumę osiągniętych obrotów ze sprzedaży obiadów, spisaną z rejestru obrotów.

3. Księgi uproszczone szczególnego typu.

1) Obroty osiągnięte ze sprzedaży obiadów dokumentuje się odrębnymi numerowanymi bloczkami, ujętymi w oprawne — również numerowane — kwitariusze, wypełniane w chwili dokonania odnośnej transakcji sprzedaży — przebitkowo, bądź też — jeżeli zarówno część grzbietowa, jak i część odcinkowa kwitu są zanumerowane i wypełniane — nie przebitkowo. W kwitariuszach tych powinny być uwidaczniane: ilość obiadów, symbole literowe rodzaju obiadów (pkt 2) ust. 1 nin. części okólnika) oraz ceny sprzedażne obiadów. W tym celu mogą być wykorzystane bloczki kasowe urzędowego nakładu.

2) Dane z wypełnionych kwitariuszów powinny być zapisywane w końcu każdego dnia do dziennego rejestru obrotów (zał. Nr 2), a rejestr obrotów — podsumowany i podpisany przez sprzedających (kelnerów) oraz przez osobę prowadzącą kasę — pod wypełnionym zestawieniem zużytych bloczków i rachunków oraz osiągniętych obrotów.

3) W „księdze zakupu dla przedsiębiorstw gastronomicznych" (wzór Nr 1) gastr.) uwidacznia się według zasad przyjętych dla podatników prowadzących księgi podatkowe szczególnego typu Nr 10 (pkt 2) ust 2 nin. części okólnika) — ilość, rodzaj i wartość zakupu przydzielonych surowców.

4. W „księdze przychodów i nakładów dla przedsiębiorstw gastronomicznych (wzór Nr 3) gastr.), w rubryce 6 (Przychody cz. I), zatytułowanej „Inne przychody", uwidacznia się w końcu każdego dnia ogólną sumę osiągniętych obrotów ze sprzedaży obiadów, spisaną z rejestru obrotów. Ponieważ jednak w rubryce 6 podlegają również księgowaniu inne wpływy związane z działalnością przedsiębiorstwa (wpływy za wyrób napojów lub potraw z powierzonych surowców, wpływy z szatni, wpływy z gabinetów, wpływy uzyskane z wynajmu maszyn lub narzędzi dla produkcji przez osoby trzecie, wpływy z bilardów, domin itp.), przeto kwoty, dotyczące tych innych wpływów, powinny być dla odróżnienia okółkowane, bądź wpisane odmiennym kolorem atramentu i odrębnie sumowane.

4. Księgi handlowe.

1) W oryginałach i kopiach rachunków, o których mowa w § 30 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 grudnia 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 488) uwidacznia się—niezależnie od danych, wymienionych w ust. 1 pkt 1) — 7) tego paragrafu — również ilość obiadów i właściwe symbole literowe rodzaju obiadów (P, D, K).

2) Jeżeli podatnik korzysta ze zwolnienia od obowiązku prowadzenia dziennych zestawień sprzedaży (§ 31 powołanego rozporządzenia) — wówczas powinien prowadzić dzienny rejestr obrotów według zasad i wzoru przewidzianych dla podatników prowadzących księgi uproszczone szczególnego typu (załącznik Nr 2). Zestawienie zużytych bloczków i rachunków oraz osiągniętych obrotów ze sprzedaży obiadów zastępuje ewidencję, wymienioną w § 30 ust. 2 powyższego rozporządzenia.

3) W przypadku, gdy podatnik obowiązany jest do prowadzenia dziennych zestawień sprzedaży, zestawienia te powinny zawierać odrębne dane dziennego rejestru obrotów.

4) Na podstawie danych dziennego rejestru obrotów lub dziennego zestawienia sprzedaży powinny być uwidaczniane w księgach handlowych obroty osiągnięte ze sprzedaży obiadów — na odrębnym koncie, zatytułowanym „Sprzedaż dań obowiązkowych" z wymienieniem ogólnej ilości i rodzaju obiadów.

5) Ilości, rodzaje i wartość zakupu surowców, przydzielonych na wniosek sekcji gastronomicznej wojewódzkiego (powiatowego, miejskiego) związku zrzeszeń prywatnego handlu i usług przez wydział (referat) handlu prezydium wojewódzkiej (powiatowej, miejskiej) rady narodowej, a przeznaczonych do przyrządzania obiadów, — powinny być księgowane w księgach handlowych nie na odpowiednich kontach grupowych, lecz na odrębnym koncie, zatytułowanym „Zakup surowców do dań obowiązkowych".

6) Na podstawie danych, wynikających z dziennych rejestrów obrotów lub z dziennych zestawień sprzedaży co do ilości i rodzaju sprzedanych obiadów, — księguje się w dacie ostatniego dnia każdego miesiąca ogólną, ewidencyjną wartość zakupu zestawu surowcowego sprzedanych w danym miesiącu obiadów, wynikającą z pomnożenia globalnej ilości obiadów P przez wartość zł 1,95, globalnej ilości obiadów D przez wartość zł 2,40 oraz globalnej ilości obiadów K przez wartość zł 3,— na odrębnych kontach ewidencyjnych:

Wn „Surowce do dań obowiązkowych".

Ma „Zużycie surowców do dań obowiązkowych".

W końcu okresu rachunkowego salda tych kont powinny być przeniesione na rachunek wyników.

W przypadku, gdy Ministerstwo Handlu Wewnętrznego lub jego terenowe organa ustalą inną wartość zestawu surowcowego dań obowiązkowych, — wówczas księguje się na powyższych kontach odpowiednio zmienione wartości.

III.

1. Celem ustalenia imiennie dokładnej ilości nieuspołecznionych przedsiębiorstw gastronomicznych obowiązanych do wydawania obiadów — wydziały finansowe Prezydiów Wojewódzkich (m. st. Warszawy i m. Łodzi) Rad Narodowych zapotrzebują od wydziałów handlu Prezydiów Wojewódzkich (m. st. Warszawy i m. Łodzi) Rad Narodowych odpowiednich wykazów i wykazy te bezzwłocznie przekażą terenowym organom finansowym I instancji do właściwego wykorzystania.

2. Niezależnie od tego Ministerstwo Finansów uzgodniło z Ministerstwem Handlu Wewnętrznego, że na przyszłość wydziały handlu Prezydiów Wojewódzkich (m. st. Warszawy i m. Łodzi) Rad Narodowych będą bieżąco informowały wydziały finansowe Prezydiów Wojewódzkich (m. st. Warszawy i m. Łodzi) Rad Narodowych o zmianach w stanie podmiotów gospodarki nieuspołecznionej, obowiązanych do świadczeń podlegających opodatkowaniu podatkiem obrotowym według stawki 1%.

3. Ministerstwo Finansów podkreśla, że podatnicy, których przedsiębiorstwa gastronomiczne nie zostały objęte ewidencją terenowych organów Ministerstwa Handlu Wewnętrznego jako obowiązane do wydawania obiadów popularnych, domowych lub klubowych — w żadnym przypadku nie mogą korzystać z opodatkowania według ulgowej stawki podatku obrotowego 1%.

IV.

1. Nie należy kwestionować zadeklarowania według stawki 1% obrotów osiągniętych ze sprzedaży obiadów za okres styczeń—czerwiec 1951 r., jeżeli obroty te zostały udokumentowane odpowiednią ewidencją oraz pod warunkiem, że zainteresowani podatnicy przedłożą właściwym w sprawie podatku obrotowego organom finansowym zaświadczenia sekcji gastronomicznej wojewódzkiego (powiatowego, miejskiego) związku zrzeszeń prywatnego handlu i usług, potwierdzone przez wydział (referat) handlu prezydium wojewódzkiej (powiatowej, miejskiej) rady narodowej i zawierające dane co do ilości obiadów, na które przydzielone zostały podatnikowi surowce na okres styczeń-czerwiec 1951 r.

2. Podatnikom, którzy w powyższym okresie nie prowadzili ewidencji obrotów osiągniętych ze sprzedaży obiadów, — wysokość obrotów według stawki 1% ustalą organa finansowe z urzędu na podstawie zaświadczeń, o których mowa w ustępie poprzedzającym.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

Załącznik Nr 1

Miejsce stempla firmowego

Cena obiadu	P	zł	gr
„ „	D	zł	gr
„ „	K	zł	gr

Rejestr Nr . . . . .

obrotów osiągniętych ze sprzedaży obiadów popularnych (P), domowych (D) i klubowych (K)

w dniu . . . . 195 . . . r.

Nr poz.	Ilość obiadów			Suma	Nr poz.	Ilość obiadów			Suma	Nr poz.	Ilość obiadów			Suma
	P	D	K	zł gr		P	D	K	zł gr		P	D	K	zł gr
1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5

Załącznik Nr 2

Miejsce stempla firmowego

Cena obiadu	P	zł	gr
„ „	D	zł	gr
„ „	K	zł	gr

Rejestr Nr . . . . .

obrotów osiągniętych ze sprzedaży obiadów popularnych (P), domowych (D) i klubowych (K)

w dniu . . . . 195 . . . r.

Nr poz.	Nr kwitu	Ilość obiadów			Suma	Nr poz.	Nr kwitu	Ilość obiadów			Suma	Nr poz.	Nr kwitu	Ilość obiadów			Suma
		P	D	K	zł gr			P	D	K	zł gr			P	D	K	zł gr
1	2	3	4	5	6	1	2	3	4	5	6	1	2	3	4	5	6

Druga strona.

Zestawienie.

zużytych bloczków i kwitów (rachunków) oraz osiągniętych obrotów ze sprzedaży obiadów popularnych, domowych i klubowych

Nazwisko i imię sprzedającego (kelnera)	Nr Nr bloczków	Nr Nr kwitów (rachunków)		Ogólna suma		Podpis sprzedającego (kelnera)
		od	do	zł	gr	
Ogółem						Podpis osoby prowadzącej kasę

53

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 64

z dnia 31 maja 1951 r.

w sprawie uchylenia niektórych Zarządzeń Komisji Dewizowej.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26. IV. 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 548 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549) Komisja Dewizowa zarządza:

§ 1.

Uchyla się poniżej wyszczególnione Zarządzenia Komisji Dewizowej:

1. Uchwałę Generalną Nr 3/III z dnia 18. 10. 1946 r. w sprawie kursów i wyrównań przy kupnie i sprzedaży czeków, przekazów i innych dyspozycji pieniężnych na zagranicę;

2. Uzupełnienie z dnia 26. 1. 1948 r. Uchwały Generalnej Nr 3/III z dnia 18. 10. 1946 r.;

3. Uchwałę Generalną Nr 5/III z dnia 2. 1. 1948 w sprawie oznaczenia kursu szwajcarskiego franka złotego (Dz. Urz. Min. Skarbu z dnia 31. 1. 1948 r. Nr 12, poz. 54);

4. Uchwałę Generalną Nr 13/I z dnia 2. 1. 1948 r. w sprawie stawek obowiązujących przy kupnie złota;

5. VI-te uzupełnienie z dnia 14. 10. 1947 r. Uchwały Generalnej Nr 17 w sprawie wyrównań kursu przy kupnie marek niemieckich od repatriantów;

6. Uchwałę Generalną Nr 21 z dnia 29. 10. 1946 r. w sprawie kursu marki niemieckiej przy rozliczeniach za transport kolejowy;

7. Uchwałę Generalną Nr 24/II z dnia 11. 3. 1947 r. w sprawie kursu walut przy skupie od repatriantów;

8. Uchwałę Generalną Nr 34 z dnia 22. 11. 1947 r. w sprawie ustalania przez Narodowy Bank Polski kursów kupna i sprzedaży pieniędzy zagranicznych (Dz. Urz. Min. Sk. z dnia 31. 1. 1948 r. Nr 12, poz. 52);

9. Uchwałę Generalną Nr 35/IV z dnia 26. 1. 1948 r. w sprawie dopłat do kursu urzędowego przy transakcjach dewizowych z niektórych tytułów;

10. Uchwałę Generalną Nr 4 z dnia 10. 9. 1945 r. w sprawie wwozu polskich pieniędzy papierowych przez repatriantów z ZSRR.;

11. Uchwałę Generalną Nr 12/I z dnia 28. 5. 1946 r. w sprawie wywozu Reichsmarek przez ludność niemiecką wysiedloną z Polski;

12. Uchwałę Generalną Nr 11 z dnia 18. 1. 1946 r. w sprawie przywozu koron czeskich w małym ruchu granicznym polsko-czeskim;

13. Uchwałę Generalną Nr 15 z dnia 12. 3. 1946 r. w sprawie złotych w małym ruchu granicznym polsko-czeskim;

14. Uchwałę Generalną Nr 31 z dnia 2. 9. 1947 r. w sprawie przyjmowania Reichsmarek przez kupców zamieszkałych w pasie granicznym;

15. Uchwałę Generalną Nr 6 z dnia 27. 9. 1945 r. w sprawie wysyłania przez Narodowy Bank Polski zagranicę zamkniętych przesyłek listowych, zawierających środki płatnicze;

16. Uchwałę Generalną Nr 32 z dnia 15. 10. 1947 r. w sprawie wymiany znaczków pocztowych z zagranicą;

17. Uchwałę Generalną Nr 38 z dnia 26. 1. 1948 r. w sprawie sprowadzania do kraju znaczków filatelistycznych;

18. Uchwałę Generalną Nr 9 z dnia 31. 12. 1945 r. w sprawie nadsyłania przez banki i agentów dewizowych zestawień rachunków — zagranicznych nostro i loro;

19. Uzupełnienie z dnia 11. 2. 1946 r. Uchwały Generalnej Nr 9 z dnia 31. 12. 1945 r.;

20. Instrukcje z dnia 24. 6. 1948 r. dla banków dewizowych.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie:

1. odnośnie Uchwał Generalnych Komisji Dewizowej, wymienionych w § 1, poz. 1—9, z dniem ogłoszenia z mocą od dnia stosowania przez Narodowy Bank Polski odmiennych kursów, niż podane w tych Uchwałach;

2. odnośnie Zarządzeń Komisji Dewizowej, wymienionych w § 1, poz. 10—20 z dniem ogłoszenia.

Komisja Dewizowa

H. Kotlicki Ed. Wierzchoń

KOMUNIKATY

o unieważnieniu pieczęci urzędowych.

Unieważnia się:

1) pieczęć urzędową do laku z Godłem Państwowym i napisem w otoku „Ochrona Skarbowa" za L. 474 zagubiona w Rejonowym Inspektoracie Ochrony Skarbowej w Kościanie.

2) pieczęcie urzędowe do laku z Godłem Państwowym i napisem w otoku: „Ochrona Skarbowa" za Nr Nr 653 i 708 zagubione w Okręgowym Inspektoracie Ochrony Skarbowej w Szczecinie.

3) pieczęć urzędową do laku z Godłem Państwowym i napisem w otoku: „Ochrona Skarbowa 212", zagubiona przez pracownika Okręgowego Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Warszawie.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 60; półrocznie — zł 33; kwartalnie — zł 18.
Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz. Urz. Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr 1-4428/431.
Inne ogłoszenia — zł 2,70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 0,90

ODB...

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14648. 2-B-34545. 15.000.